

[Indenrigsministeren]

Så er det tirsdag, og vi skal igen, ligesom vi har gjort det de foregående tirsdage, diskutere temaer af denne karakter. Jeg siger det helt uden malice, for jeg mener, at spørgsmålet om, hvordan man i så høj grad som muligt får inddraget lokalbefolkningerne i vigtige beslutninger, er et vigtigt tema.

Men det bortforklarer ikke, at et amtsråd eller en kommunalbestyrelse efter gældende regler kan beslutte, at der skal afholdes en vejledende folkeafstemning om et bestemt kommunalt anliggende. Lovgivningen indeholder ikke nogen bestemmelse om det, men det er alligevel en fast antaget teori og også praksis, at der er en sådan adgang.

Hvis jeg skal nævne nogle eksempler på de seneste folkeafstemninger, kan jeg sige, at der var fem kommunalbestyrelser, der havde besluttet, at der i forbindelse med EF-folkeafstemningen den 2. juni også skulle afholdes en lokal vejledende folkeafstemning – sideløbende kan man sige. Det var lokale afstemninger, der drejede sig om så forskellige emner som i det ene tilfælde en kommunesammenlægning – det var tre langlandske kommuner – i et andet tilfælde om et ældrecenter – det var i Vamdrup i Sydjylland – og som noget helt tredje: en afstemning i Kjellerup Kommune om navnet på et lokalt bysamfund.

Det er også regeringens opfattelse, at folkeafstemninger i egnede tilfælde kan være et meget værdifuldt supplement til vores repræsentative demokrati. Jeg skal ikke gentage de synspunkter om det repræsentative demokrati, vi har diverteret hinanden med her de seneste tirsdage.

Som jeg allerede gav udtryk for, da vi den 2. april drøftede beslutningsforslag nr. B 74 om landsdækkende folkeafstemninger ved vælgerinitiativ, har vi i regeringen nu engang den opfattelse, at det fortsat skal være sådan, at det er de ansvarlige politiske organer, der afgør, om der skal afholdes en vejledende folkeafstemning om et bestemt emne.

Dermed er vi så ved det, der er hovedsynspunktet, nemlig at når det drejer sig om landsdækkende folkeafstemninger, kan Folketinget i hver enkelt sag træffe afgørelse, og når det drejer sig om lokale afstemninger, kan en kommunalbestyrelse og et amtsråd tilsvarende træffe afgørelse.

Det, som vi ikke er enige i, er, at et bestemt antal vælgerunderskrifter automatisk skal kunne udløse en folkeafstemning. Derfor kan regeringen ikke støtte Fremskridtspartiets forslag om indførelse af regionale vejledende folkeafstemninger ved vælgerinitiativ.

Poul Erik Dyrlund (S):

I overskriften eller titlen, om man vil, til dette forslag anvendes vendingen »direkte demokrati«.

Man spørger sig selv: Hvad er mere direkte, end når borgerne ude i kommunerne vælger deres egne repræsentanter til kommunalbestyrelsen, til byrådet, til amtsrådet? Ofte ved vi jo, at disse valg er stærkt personprægede. I utallige kommuner er der træffetid, så borgerne nemt kan komme i kontakt med dem, de har stemt på. Også amter benytter sig af denne fremgangsmåde.

Som amtsrådspolitiker, kommunalpolitiker bor man i lokalområdet. Borgerne møder disse mennesker, ved, hvem de er. Den direkte vej til politikeren er ofte meget kort. Der er åbne amts- og byrådsmøder. Der afholdes borgermøder og informationsmøder i massevis over det ganske land hvert eneste år. Samtale, kontakter er der masser af. Demokratiet arbejder gennem høringer, møder og debat.

Socialdemokratiet lægger stor vægt på den åbenhed og alt det levende, der foregår i den lokale beslutningsproces. Amtsråd og kommunalbestyrelser kan, som indenrigsministeren lige har været inde på, afholde folkeafstemninger.

I Socialdemokratiet er vi imidlertid af den opfattelse, at det skal være amtsrådet, byrådet eller kommunalbestyrelsen, der bestemmer, hvad afstemningstemaet skal være. Hvem skulde ellers? Hvem andre end de, man én gang har vist tillid, skal sætte dagsordenen?

Man kunne også stille sig selv spørgsmålet: Hvad skal vi med et amtsråd eller en kommunalbestyrelse, hvis disse råd alligevel bliver afskåret fra at sætte dagsordenen og i fremtiden blot skal styres af tilfældige strømninger, som måske er sat i gang fjernt fra lokalsamfundet? Fremskridtspartiets forslag betyder for mig at se i den aller-, alleryderste konsekvens, at man kan afskaffe amts- og kommunalråd og nøjes med at have en administration, der skal administrere tilfældige strømninger i befolkningen.